

Den tryghed skal vi også udbrede til de nye lande i Europarådet.

Europarådet har en stor og vigtig rolle at spille i fremtiden. Derfor går Det Radikale Venstre ind for, at man skal styrke Europarådet, og vi ser også meget gerne, at man styrker relationerne mellem ministerkomiteen og den parlamentariske forsamling.

Søren Søndergaard (EL):

Lad mig starte med at slå fast, at vi i Enhedslisten er glade for Europarådet, at vi er glade for denne debat om en styrkelse af Europarådet, og at vi fuldt ud kan tilslutte os det fælles forslag til vedtagelse, som jo lægger op til en årlig debat om status og perspektiver i Europarådets arbejde.

En af grundene til, at vi er så glade for Europarådet, er måske – kunne man diskret antyde – at det på så mange måder er helt anderledes end Den Europæiske Union: Hvor Romtraktaten og Den Europæiske Union tager deres udgangspunkt i markedskræfternes og kapitalens frie spil, tager Europarådet sit udgangspunkt i demokrati og menneskerettigheder; hvor Den Europæiske Union er en overstatslig struktur, er Europarådet et forpligtende mellemstatsligt samarbejde; og hvor Den Europæiske Union kun omfatter en lille, men – det skal indrømmes – den absolut rigeste del af Europa, omfatter Europarådet virkelig hele Europa.

Så stod det til Enhedslisten, måtte man godt lægge flere og flere områder af fælleseuropæisk interesse ind under Europarådet. Vi mener faktisk, at der med udgangspunkt i Europarådet kunne være mulighed for at skabe en dynamisk magtens tredeling, som gensidigt, dialektisk kunne påvirke hinanden.

Det ene hjørne i den trekant er Europarådets Parlamentariske Forsamling, som med udgangspunkt i folkelige synspunkter og holdninger skal være en dynamo i diskussionen og i udarbejdelsen og fremlæggelsen af forslag til vedtagelse.

Det andet hjørne skulle være Europarådets Ministerkomité, som har retten til at vedtage forslag, men som også har pligten til at være garanten for opbakningen blandt de europæiske lande til det vedtagne.

Og det tredje hjørne i trekanten er så Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, som vi meget gerne ser udvidet til at omfatte flere områder, og som skal kunne afsige bindende

afgørelser på grundlag af de aftaler, som medlemsstaterne har indgået.

Det er en vision for et demokratisk europæisk samarbejde, som Enhedslisten meget gerne vil støtte.

Der er under debatten allerede sagt mange fornuftige ting om, hvordan Europarådets arbejde styrkes og effektiviseres, men jeg føler behov for at komme ind på tre problemområder, som vi finder vigtige:

For det første: Hvordan undgår man, at den dramatiske udvidelse af Europarådet, som har fundet sted, fra 10 til 41 stater, fører til en svækkelse af forsvaret af de demokratiske menneskerettigheder?

Vi forstår godt de begrundelser, som bliver givet for, hvorfor det er vigtigt at give de nye demokratier mulighed for at komme indenfor: muligheden for at diskutere med dem og muligheden for at påvirke dem. Vi er også fuldstændig klar over den overvågning af de nye demokratier, der foregår, og som jo medvirker til, at de forpligtelser, som de har skrevet under på, løbende bliver bragt i fokus og sat til debat. Alligevel bliver vi jo nødt til at spørge: Hvor går grænsen, når man har at gøre med lande som Tyrkiet og Ukraine eller måske et Rusland, som – Gud forbyde det – gentager erfaringen fra krigen med Tjetjenien?

For hvad er risikoen? Ja, risikoen er jo ikke bare, at der i samarbejdet er nogle lande, som man ikke kan lide, eller nogle lande, der gør noget, som man ikke kan lide. Det, der er risikoen, er, at disse lande får indflydelse gennem deres ret til at udpege en dommer til Menneskerettighedsdomstolen og til at vælge folk til f.eks. CPT, altså torturkomiteen. Og hvis der er for mange lande, som ikke har den fælles holdning, som var udgangspunktet for Europarådet, så risikerer man altså at få en situation, hvor de fælles værdier i stedet for at blive udviklet rent faktisk bliver udvandet. Og dér synes jeg man i stedet for at sige, at enten er man inde eller ude, må overveje muligheden for en kombinationsløsning, hvor man f.eks. kan fratage lande, som ikke overholder forpligtelserne, retten til at udpege medlemmer af domstolen, samtidig med at de i øvrigt kan fungere i samarbejdet.

Det andet spørgsmål, som jeg synes det er vigtigt at vi overvejer og dvæler lidt ved, er, hvordan vi forhindrer, at Europarådet accepterer dobbeltstandarder med hensyn til overholdelse af fundamentale menneskerettigheder. Jeg tror, alle på papiret er enige om vigtigheden af